

Η **ΑΝΤΑΡΣΥΑ** αποχαιρετά τον **Μίκη Θεοδωράκη** που έφυγε από τη ζωή, σε ηλικία 96 ετών, αφήνοντας πίσω του μία απέραντη μουσική δημιουργία, παρακαταθήκη για το μέλλον αλλά και μια πολυκύμαντη ιστορική διαδρομή, που συνομιλεί με την Αριστερά, με την οποία στρατεύτηκε και πάλεψε.

Ο Μίκης σηματοδότησε με το έργο του την μεταπολεμική ελληνική μουσική. Ένα έργο που πήγαζε βαθιά από τον λαό και τους αγώνες του, από τα βάσανα και τις ελπίδες του, από τις απογοητεύσεις και τα όνειρά του. Ένα έργο που στηρίζεται στον παγκόσμιο πλούτο της παράδοσης, στον πολιτισμό που έρχεται από τα βάθη των αιώνων και μπόρεσε να την μετουσιώσει σε σύγχρονη τέχνη. Απέδειξε σε όλους ότι η “μεγάλη τέχνη” δεν είναι απρόσιτη για την εργάτες και τους φτωχούς ανθρώπους. Το αντίθετο. Κατάφερε να μπει και στο τελευταίο σπίτι, να γίνει ελπίδα και ανάσα για τον λαό.

Οι πιο μεγάλες του στιγμές ήρθαν όταν με τα τραγούδια του έδωσε φωνή και μελωδία, δύναμη και αυτοπεποίθηση, στην κραυγή ολόκληρων γενιών εργατών και νεολαίας που αγωνίστηκαν και μάτωσαν για ελευθερία, ισότητα, κοινωνική δικαιοσύνη και ανεξαρτησία στην Ελλάδα, αλλά και σε όλο τον κόσμο. Αυτές ήρθαν στην πιο αντιστασιακή, την πιο «αντάρτικη» περίοδο της ζωής του, όταν ήταν εξόριστος, κρατούμενος και κυνηγημένος από το μετεμφυλιακό κράτος της δεξιάς, τη χούντα, τους Αμερικάνους και τους συστημικούς κύκλους της μεταπολίτευσης.

Η ζωή και το έργο του Θεοδωράκη ταυτίστηκε με τους αγώνες του λαϊκού κινήματος και της αριστεράς και για αυτό δεν μπορούν να το οικειοποιηθούν οι εκπρόσωποι του αστικού κόσμου που επιδιώκουν να τον κάνουν «σύμβολο της Ελλάδας». Η τέχνη του Μίκη υπηρέτησε την Ελλάδα των καταπιεσμένων, του αγώνα, του μεγαλείου του αντιφασιστικού αγώνα και του ΕΑΜ, τον πόνο του εμφύλιου και της εξορίας, τους αγώνες της παγκόσμιας εργατικής τάξης. Τα τραγούδια του Μίκη είναι τα τραγούδια του αγώνα, για όλους εμάς που παλεύουμε για έναν καλύτερο κόσμο και όχι για τους εκπρόσωπους της αστικής πολιτικής που οι σάπιες αξίες τους πολέμησαν πάντα τις δικές του.

Ο «πολιτικός» Μίκης ενσάρκωσε την πορεία, τις τραγικές στιγμές και τις αντιφάσεις της αριστεράς στην οποία ανήκε. Από το “Καραμανλής ή τανκς”, που έκφραζε τον μεταπολιτευτικό συμβιβασμό τμημάτων της αριστεράς, μέχρι τη συνεργασία και τελικά την υπουργοποίησή του στην κυβέρνηση Μητσοτάκη το 1990, αμέσως μετά την περίοδο που ΚΚΕ και ΕΑΡ ως ΣΥΝΑΣΠΙΣΜΟΣ συμμετείχαν στην κυβέρνηση αυτή, μέχρι και τη συμμετοχή του στα “μακεδονικά συλλαλητήρια”, ο Μίκης προσπάθησε να εκφράσει το “έθνος” γενικά, και αυτό ήταν η μεγαλύτερη πολιτική αδυναμία του.

Το αν μπορεί να διαχωριστεί η πολιτική στράτευση από το έργο ενός καλλιτέχνη είναι μία μεγάλη και πλούσια συζήτηση και κυρίως αν ο καλλιτέχνης είναι ο τεράστιος Μίκης Θεοδωράκης.

Σε κάθε περίπτωση, εμείς κρατάμε απ’ τον Μίκη την ΕΠΟΝ και το ΕΑΜ, τον Δεκέμβρη του 44, την Ικαρία και την Μακρόνησο, το **“Και συ λαέ βασανισμένη μην ξεχνάς τον Ωρωπό”**, την εμπιστοσύνη και την συστράτευση με τον λαό. Την ευγνωμοσύνη που πριν απ όλους μας “γνώρισε” την μεγάλη ποίηση, που έμαθε γενιές και γενιές να παλεύουν, να παίρνουν την ζωή τους στα χέρια τους, να βρίσκουν την έμπνευσή τους στα ιδανικά της ανθρωπιάς, του αγώνα, της δημοκρατίας, της σοσιαλιστικής επανάστασης και του κομμουνισμού.

Για όλα αυτά η απώλεια του Μίκη είναι τεράστια και η υπόσχεση που του δίνουμε είναι ότι το έργο του θα μας συντροφεύει μέχρι τη νίκη.

ΑΝΤΑΡΣΥΑ